

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 92/07-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. júna 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa v konaní o návrhu Ing. P. K., T., zastúpeného advokátom JUDr. P. H., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/91/06-K z 29. januára 2007, za účasti Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/91/06-K z 29. januára 2007 **z r u š u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 30. apríla 2007 doručený návrh Ing. P. K. (ďalej len „navrhovateľ“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/91/06-K z 29. januára 2007 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“). Navrhovateľ doplnil

svoj návrh podaním z 11. mája 2007 doručeným ústavnému súdu 15. mája 2007 označeným ako „*Oprava nesprávností v Návrhu na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií*“, v ktorom zároveň požiadal, aby predmetné podanie bolo poňaté ako doplnenie jeho pôvodného návrhu.

Z návrhu a predloženej dokumentácie vyplýva, že v napadnutom rozhodnutí výboru sa konštatuje, že navrhovateľ ako verejný funkcionár - člen výkonného výboru Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „výkonný výbor fondu“) - nepodal oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov (ďalej aj „oznámenie“) v zákonom ustanovenej lehote, čím porušil povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“), za čo mu bola uložená pokuta v sume 52 500 Sk zodpovedajúca mesačnému platu verejného funkcionára.

Navrhovateľ sa svojím návrhom domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia výboru, pričom svoj návrh opiera o tieto argumenty:

1. O svojom vymenovaní do funkcie člena výkonného výboru fondu sa dozvedel 21. augusta 2006, keď prevzal menovací list Prezídia Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „prezídium fondu“), čím mal vyjadriť súhlas so svojím menovaním, pričom oznámenie adresované výboru podal na poštovú prepravu 18. septembra 2006, t. j. v zákonom ustanovenej lehote 30 dní od ujatia sa výkonu verejnej funkcie (čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu).

2. Napadnuté rozhodnutie výboru bolo prijaté po uplynutí zákonnej lehoty (60 dní od začatia konania podľa čl. 9 ods. 5 prvej vety ústavného zákona o ochrane verejného záujmu), keďže bolo začaté uznesením zo 16. októbra 2006 a rozhodnutie bolo prijaté až 29. januára 2007, a preto výbor „*mal povinnosť po dni 15. 12. 2006 konštatovať, že nedodrжал ústavnú lehotu pre svoje rozhodnutie vo veci samej (...) a mal konanie skončiť pre zmeškanie zákonnej lehoty pre rozhodovanie vo veci*“.

V súvislosti s tvrdením, že funkcie člena výkonného výboru fondu sa právne relevantným spôsobom ujal najskôr 21. augusta 2006, navrhovateľ nespochybňuje, že do tejto funkcie bol vymenovaný rozhodnutím prezídia fondu 18. augusta 2006, ale zdôrazňuje, že menovací list si prevzal spolu s ďalšími nominantmi 21. augusta 2006 na pracovnom stretnutí zvolanom viceprezidentom prezídia fondu a predsedom výkonného výboru fondu, ktorý následne konštatoval, že tým nominanti „*vyjadrili súhlas so svojím menovaním a Výkonný výbor sa týmto konštitoval a stal uznášaniaschopným*“, pričom následne počas rokovania výkonného výboru fondu sa v bode rôzne „*neformálne dohodlo, že deň nástupu do práce so vznikom pracovného pomeru a uzavretím príslušnej pracovnej zmluvy s Fondom národného majetku SR, ktorý mal byť aj dňom riadneho ujatia sa menovanej funkcie bol dohodnutý na neskorší termín, a to na deň 01. 09. 2006*“.

Navrhovateľ ďalej argumentuje, že podľa štatútu Fondu národného majetku Slovenskej republiky musia byť všetci členovia výkonného výboru zamestnancami Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „fond“), pričom pracovná zmluva medzi ním a fondom „*bola podpísaná dňa 11. 09. 2006, pričom vznik pracovného pomeru bol v zmluve dohodnutý a určený v jej čl. I., na deň 01. septembra 2006*“. Podľa navrhovateľa „*člen Výkonného výboru FNM SR musí byť najprv menovaný Prezidiom FNM SR do uvedenej funkcie a zároveň (t. j. následne) sa musí stať zamestnancom fondu, čiže uzavrieť s fondom pracovnú zmluvu*“. Inak povedané, navrhovateľ tvrdí, že existujú aj argumenty na to, aby sa za deň právne relevantného ujatia sa verejnej funkcie u neho považoval až 1. september 2006, keďže týmto dňom bola dohodnutá účinnosť pracovnej zmluvy uzatvorenej s ním 6. septembra 2006.

Navrhovateľ vyhlásil: „*osobne som prvý akt konania v zmysle oprávnení vymenovania do funkcie člena Výkonného výboru FNM SR vykonal až dňa 21. 08. 2006, kedy som s ostatnými kolegami zasadol a rokoval na 39. riadnom zasadnutí Výkonného výboru FNM SR.*“

Na základe uvedenej argumentácie sa navrhovateľ domáha, aby ústavný súd preskúmal a zrušil napadnuté rozhodnutie výboru.

Ústavný súd si ešte pred predbežným prerokovaním návrhu navrhovateľa vyžiadal vyjadrenie predsedu výboru, ktorý na základe výzvy predložil ústavnému súdu vyjadrenie č. VP/91/06-K zo 6. mája 2008.

Ústavný súd návrh navrhovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 92/07-14 z 30. mája 2007 ho podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

Ústavný súd zaslal uznesenie o prijatí č. k. I. ÚS 92/07-14 z 30. mája 2007 predsedovi výboru s tým, aby sa k veci vyjadril.

Označené uznesenie zaslal ústavný súd predsedovi výboru na vedomie a vyzval ho na prípadné doplnenie už predloženého vyjadrenia č. VP/95/06/-K z 23. mája 2007 a na predloženie spisu sp. zn. VP/95/06-K. Predseda výboru ústavnému súdu oznámil, že výbor zotrváva na svojom vyjadrení z 23. mája 2007.

Vo vyjadrení výboru sa okrem iného uvádza:

«Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií v predmetnej veci rozhodol na základe úplne zisteného skutkového stavu a vecne správne a to z týchto dôvodov:

1. Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií si v predmetnej veci vyžiadal nielen stanovisko verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona, ale i vyjadrenie a podklady od predsedu Prezídia Fondu národného majetku Slovenskej republiky P. Š. Súčasťou vyjadrenia menovaného z 19. 12. 2006 je i menovací dekrét z 18. 8. 2006, z ktorého je zrejmé, že Ing. P. K. bol do funkcie člena Výkonného výboru FNM SR vymenovaný 18. 8. 2006.

V tomto rozhodnutí je explicitne uvedené, že „začiatok výkonu funkcie je dňom 18. augusta 2006“. Sme toho názoru, že uvedený dokument je jediným relevantným dôkazom osvedčujúcim termín „ujatie sa funkcie“.

2. Pokiaľ verejný funkcionár namieta, že výbor nerozhodol v lehote 60 dní od začatia konania, je to výhrada skutkovo opodstatnená, ale právne nerelevantná, keďže ide o lehotu poriadkovú. Ústavný zákon s jej nesplnením nespája zánik zodpovednosti za sankciu, ani neplatnosť následného rozhodnutia o uložení sankcie. Je potrebné uviesť, že konanie v takejto veci je časovo náročné s ohľadom na ustálenie skutkového stavu a preto nebolo možné túto lehotu dodržať.

V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v obdobnom konaní č. k. IV. ÚS 153/07-30, ktorom ústavný súd rozhodoval o návrhu ďalšieho verejného funkcionára JUDr. M. M. a v ktorom konajúci Ústavný súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií potvrdil. V predmetnom konaní bolo rozhodované za rovnakých skutkových námietok navrhovateľa ako v tomto konaní. Konajúci Ústavný súd Slovenskej republiky v cit. náleze IV. ÚS 153/07-30 sa s predmetnými námietkami navrhovateľa vysporiadal nasledovne:

„(...) Vo vzťahu k druhému z tvrdení navrhovateľa ústavný súd po zistení, že lehota uvedená v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., v zmysle ktorej mal výbor rozhodnúť vo veci navrhovateľa v lehote 60 dní odo dňa začatia konania, v jeho prípade nebola dodržaná, v zhode so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 23/07, III. ÚS 24/07, IV. ÚS 3/07) konštatoval, že v právnom poriadku Slovenskej republiky absentuje právna úprava následkov prekročenia tejto lehoty, t. j. jej uplynutie sa nespája do žiadnymi právnymi účinkami. Na základe tohto možno dospieť k záveru, že výbor môže ústavne relevantným spôsobom rozhodnúť aj po uplynutí tejto lehoty, t. j. ide len o poriadkovú lehotu, ktorej márne uplynutie nemôže byť dôvodom na zrušenie dotknutého rozhodnutia výboru.“. Vzhľadom na totožný skutkový stav je vhodné, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií potvrdil na rovnakom právnom základe a s totožnými právnymi závermi a to i v záujme zjednotenia rozhodovacej praxe súdu v tejto oblasti.»

Vzhľadom na uvedené výbor navrhol, aby ústavný súd jeho napadnuté rozhodnutie potvrdil.

II.

Skutkový stav

Z obsahu návrhu vrátane jeho príloh, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu predložených listinných dôkazov obsiahnutých v spise týkajúcom sa konania vedeného výborom proti navrhovateľovi ústavný súd zistil tento skutkový stav relevantný na posúdenie veci.

1. Navrhovateľ bol do funkcie člena výkonného výboru fondu vymenovaný rozhodnutím prezídia fondu 18. augusta 2006, teda týmto dňom bol vymenovaný do verejnej funkcie, do verejnej funkcie podľa čl. 2 ods. 1 písm. zj) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

2. Navrhovateľ prevzal menovací dekrét, ktorým bol vymenovaný do funkcie člena výkonného výboru fondu, 21. augusta 2006 na pracovnom stretnutí zvolanom viceprezidentom prezídia fondu a predsedom výkonného výboru fondu.

3. Dňa 6. septembra 2006 došlo medzi fondom a navrhovateľom k uzatvoreniu pracovnej zmluvy, na základe ktorej bol navrhovateľ prijatý fondom do pracovného pomeru s účinnosťou od 1. septembra 2006.

4. Navrhovateľ podal písomné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu na poštovú prepravu 18. septembra 2006.

5. Výbor na svojej 4. schôdzi uznesením sp. zn. VP/91/06-K zo 16. októbra 2006 začal podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu proti navrhovateľovi konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov za porušenie povinnosti podať písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností

a majetkových pomerov v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu do 30 dní od ujatia sa verejnej funkcie.

6. Uvedenú skutočnosť oznámil navrhovateľovi predseda výboru listom sp. zn. VP/91/06-K z 20. októbra 2006 doručeným navrhovateľovi 31. októbra 2006, v prílohe ktorého mu zaslal predmetné uznesenie a zároveň ho vyzval, aby sa k nemu vyjadril.

7. Navrhovateľ sa k výzve vyjadril listom z 2. novembra 2006, v ktorom okrem iného uviedol: *„Lehotu na podanie oznámenia o funkcii, zamestnaní, činnosti a majetkových pomeroch v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. (...) do 30 dní odo dňa ujatia sa výkonu verejnej funkcie som dodržal, nakoľko som túto zákonnú povinnosť oznámil NR SR - výboru pre nezlučiteľnosť funkcií dňa 18. septembra 2006 (podací listok).“*

8. Uznesením č. 214 sp. zn. VP/95/06-K z 29. januára 2007 prijatým na 7. schôdzi výboru výbor konštatoval, že navrhovateľ ako verejný funkcionár - člen výkonného výboru fondu, porušil povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, za čo mu uložil pokutu vo výške zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, a to v sume 52 500 Sk.

V odôvodnení svojho rozhodnutia výbor okrem iného uviedol:

„Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že obrana verejného funkcionára nie je právne relevantná, keďže ústavný zákon nepodmieňuje výkon funkcie výkonom pracovného pomeru a nie je možné počítať začatie lehoty inak, ako je uvedené v ústavnom zákone. Z tohto dôvodu je výklad verejného funkcionára účelový a je nesporné, že uvedený verejný funkcionár porušil ústavný zákon a preto prijal uznesenie, ktorým sa menovanému (...) ukladá pokuta za porušenie povinnosti uloženej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vo výške jednomesačného platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona.“

9. Rozhodnutie výboru sp. zn. VP/91/06-K z 29. januára 2007 bolo navrhovateľovi doručené 30. marca 2007.

III.

Relevantná právna úprava

Podľa relevantnej časti čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je verejný funkcionár povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie ústavným zákonom stanovené údaje.

Podľa čl. 2 písm. zj) v spojení s čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je verejným funkcionárom aj ten, kto vykonáva funkciu člena výkonného výboru fondu. Tento verejný funkcionár podáva písomné oznámenie určenému výboru.

Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu začne výbor konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „konanie“) z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom.

Podľa druhej vety čl. 9 ods. 3 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa konanie začína z vlastnej iniciatívy orgánu príslušnému podľa odseku 1 (t. j. výboru, pozn.), konanie je začaté dňom, keď orgán podľa odseku 1 urobil prvý úkon voči verejnému funkcionárovi, proti ktorému sa vedie konanie.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom

alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „orgán“). Podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1. Podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu

pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

IV.

Východiská na rozhodnutie ústavného súdu

Navrhovateľ sa svojím návrhom domáha, aby ústavný súd preskúmal a následne zrušil rozhodnutie výboru sp. zn. VP/91/06-K z 29. januára 2007. Svoj návrh opiera o tieto tvrdenia:

1. Funkcie člena výkonného výboru fondu sa právne relevantným spôsobom mohol ujať najskôr 21. augusta 2006, keď prevzal menovací dekrét za člena výkonného výboru fondu, a od tohto dňa ako jeho člen začal aj konať, z čoho vyplýva, že oznámenie podal v zákonom ustanovenej lehote 30 dní od ujatia sa výkonu verejnej funkcie, a to 18. septembra 2006 (čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu).

2. Napadnuté rozhodnutie výboru bolo prijaté po uplynutí zákonnej lehoty (60 dní od začatia konania podľa čl. 9 ods. 5 prvej vety ústavného zákona o ochrane verejného záujmu), keďže bolo začaté uznesením zo 16. októbra 2006 a rozhodnutie bolo prijaté až 29. januára 2007, a preto výbor *„mal povinnosť po dni 15. 12. 2006 konštatovať, že nedodrжал ústavnú lehotu pre svoje rozhodnutie vo veci samej (...) a mal konanie skončiť pre zmeškanie zákonnej lehoty pre rozhodovanie vo veci“*.

Vo vzťahu k prvému z uvedených tvrdení navrhovateľa ústavný súd po preskúmaní dotknutej dokumentácie konštatoval, že z menovacieho dekrétu predloženému výboru predsedom prezídia fondu vyplýva, že navrhovateľ bol do funkcie člena výkonného výboru fondu vymenovaný 18. augusta 2006, pričom v tomto dekréte je explicitne uvedené: *„Začiatok výkonu funkcie je dňom 18. augusta 2006.“* V zhode so stanoviskom výboru je ústavný súd toho názoru, že obsah tohto menovacieho dekrétu ústavne relevantným spôsobom určil termín, ktorým sa navrhovateľ ujal dotknutej verejnej funkcie a ktorý je podstatný a určujúci z hľadiska plynutia lehoty na podanie oznámenia podľa čl. 7 ods. 1

ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Na tom závere nemení nič ani skutočnosť, že pracovná zmluva medzi fondom a navrhovateľom bola uzatvorená až 6. septembra 2006 s účinnosťou od 1. septembra 2006.

Ústavný súd konštatuje, že aktom menovania dochádza k jednostrannému konštitutívnemu preneseniu oprávnenia na menovaného. Neskoršie uzatvorená pracovná zmluva plní v tomto prípade len technickú, podpornú funkciu.

Otázku interpretácie pojmu „ujatie sa výkonu verejnej funkcie“ teda už ústavný súd judikoval a ďalej zotrváva na svojom stanovisku (III. ÚS 24/07, III. ÚS 165/07, IV. ÚS 177/07), v zmysle ktorého dňom ujatia sa výkonu verejnej funkcie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu treba rozumieť deň, keď sa verejný funkcionár ujal svojej verejnej funkcie de iure, teda v deň, v ktorom v zmysle príslušných právnych predpisov verejný funkcionár nadobudol oprávnenia a povinnosti (právny status) spojené s výkonom verejnej funkcie. V zmysle § 35 ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov bol právny status navrhovateľa konštituovaný vymenovaním prezídiom fondu.

Pokiaľ ide o posúdenie otázky počítania lehoty na podanie oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, podľa názoru ústavného súdu treba prihliadať na povahu a účel uvedenej lehoty. Ústavný zákon o ochrane verejného záujmu totiž neobsahuje ustanovenie o počítaní času a plynutí ním stanovených lehôt. Generálnu normu tohto druhu, ktorá by bola subsidiárne aplikovateľná, neobsahuje ani samotná Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Zmyslom a účelom ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom svojej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne postavenia s ňou spojeného, na osobný prospech.

V záujme tohto cieľa ukladá uvedený ústavný zákon verejným funkcionárom (najmä v čl. 4, čl. 5, čl. 6 a v čl. 8) rôzne povinnosti a obmedzenia týkajúce sa vlastného výkonu

verejnej funkcie alebo výkonu činností, funkcií a zamestnaní nezlučiteľných so zastávanou verejnou funkciou. Naopak, čl. 7 (ale napr. aj čl. 8 ods. 5 a 6 a čl. 9 až 11) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu konštituuje mechanizmus kontroly dodržiavania uvedených povinností a obmedzení, v rámci ktorého je verejným funkcionárom okrem iného uložená povinnosť vykonať v stanovenej lehote určitý úkon (podať v lehote 30 dní odo dňa ujatia sa výkonu verejnej funkcie písomné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1). S uplynutím uvedenej lehoty nie je bezprostredne spojený vznik, zmena ani zánik právnych vzťahov priamo sa týkajúcich vykonávanej verejnej funkcie, resp. činností, funkcií a zamestnaní nezlučiteľných so zastávanou verejnou funkciou.

Z hľadiska účelu a charakteru možno preto lehotu ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu považovať za lehotu procesnoprávnu. Zároveň je z textu príslušnej právnej normy nepochybné, že ide o lehotu určenú podľa dní.

Výklad a aplikácia právnej normy, pokiaľ jej normatívny text nie je dostatočne zrejмый, má zodpovedať požiadavke právnej istoty (ako imanentnej súčasť princípu právneho štátu - čl. 1 ods. 1 ústavy) a zároveň má byť primeraná obsahu a účelu právnych vzťahov, ktoré ňou majú byť regulované.

Aj keď normatívny text jednotlivých ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu nedáva vzhľadom na chýbajúce pravidlá o počítaní času a plynutí lehôt výslovnú odpoveď na otázky relevantné na rozhodnutie v navrhovateľovej veci, právnou komparáciou najdôležitejších hmotnoprávnych a procesnoprávnych predpisov v právnom poriadku Slovenskej republiky možno dospieť k záveru, že do plynutia lehôt určených podľa dní sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty [porovnaj § 122 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 57 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, (ďalej aj „OSP“), § 136 Trestného zákona, § 63 ods. 3 Trestného poriadku, § 27 ods. 2 Správneho poriadku, § 13 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov].

Pokiaľ ide o procesné lehoty, tieto sa považujú za zachované, ak bol v posledný deň lehoty vykonaný úkon príslušným orgánom, alebo podanie odovzdané na poštovú prepravu prostredníctvom poštového podniku [porovnaj § 57 ods. 3 OSP, § 63 ods. 6 písm. a) Trestného poriadku, § 27 ods. 3 Správneho poriadku, § 13 ods. 5 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov].

Zákonodarca sa od tohto v právnom poriadku Slovenskej republiky prevažujúceho a ustáleného počítania lehôt v normatívnom texte ústavného zákona o ochrane verejného záujmu *expressis verbis* neodchýlil. Vzhľadom na účel a povahu lehoty ustanovenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ústavný súd nevidí rozumný a dostatočný dôvod na odklon od uvedených pravidiel pri výklade a aplikácii zmieneného ustanovenia ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Žiadny relevantný dôvod v tomto smere neuviedol napokon ani výbor v odôvodnení navrhovateľom napádaného rozhodnutia sp. zn. VP/91/06-K z 29. januára 2007. Naopak, ten sa vzhľadom na princíp právnej istoty mohol dôvodne domnievať, že orgán štátnej moci bude vykladať a interpretovať právny predpis, ktorý o určitej otázke „mlčí“, v tejto otázke spôsobom „obvyklým“, teda súladným s prevažujúcou právnou úpravou.

Podľa ústavného súdu je teda ustanovenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu potrebné interpretovať tak, že do lehoty na podanie písomného oznámenia podľa uvedeného ustanovenia sa nezapočítava deň, v ktorom sa verejný funkcionár ujal výkonu verejnej funkcie a v súvislosti s ktorou mu vznikla povinnosť podať oznámenie. Táto lehota je zachovaná, ak bolo oznámenie podané v posledný deň príslušnému orgánu, alebo ak bolo tomuto orgánu adresované a odovzdané na poštovú prepravu prostredníctvom poštového podniku.

Aplikujúc uvedené závery na zistený skutkový stav ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ sa výkonu verejnej funkcie ujal 18. augusta 2006, bol povinný podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v lehote 30 dní od svojho vymenovania, t. j. v lehote 30 dní od 18. augusta 2006. Navrhovateľovi začala plynúť 30-dňová lehota na splnenie povinnosti uloženej ústavným

zákonom o ochrane verejného záujmu nasledujúci deň po ustanovení do funkcie, teda 19. augusta 2006. Požadované oznámenie navrhovateľ podal na poštovú prepravu 18. septembra 2006. Posledný deň uvedenej lehoty pripadol na 17. september 2006, ktorý bol dňom pracovného pokoja (nedeľa). V zmysle už citovaných zásad počítania procesných lehôt sa stal posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň, teda pondelok 18. september 2006. Navrhovateľ podal oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu adresované výboru na poštovú prepravu v uvedený deň, t. j. 18. septembra 2006 a teda zachoval zákonom určenú procesnú lehotu.

Ústavný súd dospel k záveru, že navrhovateľ neporušil svoju povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu podať v lehote 30 dní odo dňa ujatia sa výkonu verejnej funkcie písomné oznámenie o vykonávaných funkciách, zamestnaniach, činnostiach a o svojich majetkových pomeroch. V súlade s § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde preto rozhodnutie výboru sp. zn. VP/91/06-K z 29. januára 2007 týmto nálezom zrušil.

Vo vzťahu k druhému z tvrdení navrhovateľa ústavný súd potom, ako zistil, že lehota uvedená v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, v zmysle ktorej mal výbor rozhodnúť vo veci navrhovateľa v lehote 60 dní odo dňa začatia konania, v jeho prípade nebola dodržaná, v zhode so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 23/07, III. ÚS 24/07, IV. ÚS 3/07) konštatoval, že v právnom poriadku Slovenskej republiky absentuje právna úprava následkov prekročenia tejto lehoty, t. j. jej uplynutie sa nespája so žiadnymi právnymi účinkami. Na základe toho možno dospieť k záveru, že výbor môže ústavne relevantným spôsobom rozhodnúť aj po uplynutí tejto lehoty, t. j. ide len o poriadkovú lehotu, ktorej márne uplynutie nemôže byť dôvodom na zrušenie dotknutého rozhodnutia výboru sp. zn. VP/95/06-K z 29. januára 2007.

Nad rámec uvedeného však ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že je v záujme dodržiavania princípov právneho štátu, najmä právnej istoty účastníkov konania, aby výbor vydával rozhodnutia v lehote ustanovenej v čl. 9 ods. 5 prvej vete ústavného zákona o ochrane verejného záujmu aj napriek tomu, že táto lehota je poriadková.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby plne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie vedené ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.

V danej veci úspešnému navrhovateľovi ústavný súd o úhrade trov konania spočívajúcej v náhrade trov právneho zastúpenia rozhodovať nemohol, pretože si ju jeho právny zástupca neuplatnil ani nevyčísľil. O povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh (§ 151 ods. 1 OSP).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2008